

«M'interessa posar en dubte el dogma de la història oficial»

Jordi Mata / Escriptor

PERE PUIG / Barcelona

● —D'on surt la idea que Christopher Marlowe pot haver estat l'autor de les obres de William Shakespeare?

—Des del 1870, en què un descendent de Francis Bacon va assegurar que el seu avantpassat era l'autor de les obres atribuïdes a Shakespeare, han estat defensades diverses hipòtesis. També s'ha dit que van ser escrites per un comitè de set persones de l'alta noblesa que feien propaganda de les seves idees polítiques a través del teatre. Una de les hipòtesis més versemblants és la de l'autoria de Marlowe.

—Per què li ha interessat desenvolupar-la?

—No m'interessava crear cap mena de polèmica, ni buscar qui va ser realment l'autor de les obres. Posant en dubte el dogma de l'autoria de Shakespeare, també poso en dubte el dogma de la història oficial, i això és important. Vull posar en evidència la fragilitat de les veritats històriques. Només ens ha arribat una versió dels fets, la dels guanyadors. Si en el món actual, amb els grans mitjans de comunicació, els esdeveniments es poden manipular, i ho comprovem cada dia, què pot haver passat fa quatre-cents anys. Cal que posem en dubte moltes coses.

—Per crear la ficció, ha partit de coincidències i fets documentals, o bé tot és inventat?

—Em vaig documentar molt a través d'Internet. A Anglaterra hi ha una associació anomenada Christopher Marlowe Society, creada expressament per defensar que Marlowe és l'autor de les obres que atribuïm a Shakespeare. Aquesta gent aporta dades que fan rumiar bastant. No sé si la documentació és autèntica o falsa. Però hi ha coses sobre les quals s'han fet estudis seriosos. I, naturalment, hi ha la gran coincidèn-

Jordi Mata va guanyar el premi Sant Jordi 1996 amb *El misteri de Berlin*, una novel·la que tractava sobre un projecte dels nazis per segrestar l'actriu Marlene Dietrich i convertir-la en l'ambaixadora del Tercer Reich. Ara s'acosta al misteri de la vida dels grans dramaturgs Marlowe i Shakespeare.

cia que quan Marlowe desapareix —mor assassinat, segons la versió oficial—, apareix Shakespeare, fins aleshores un actor, com a autor. En l'obra de Shakespeare trobem indicis molt curiosos: per exemple, els sonets ens ofereixen dades que s'ajusten més a Marlowe que a Shakespeare, com ara la coïncidència de l'autor. Shakespeare, un actor, no podia ser coix de cap manera, i menys en la seva època. Marlowe, ho sabem que era coix.

—Marlowe és el protagonista de la seva novel·la i l'home del retrat que es reproduïx a la portada del llibre. Per què el títol fa referència a Shakespeare?

—El personatge interessant és Marlowe. Shakespeare, en canvi, sembla que era molt normal, força avorrit, fins i tot va morir ric. El fet que el retrat sigui d'un i el títol esmenti l'altre es relaciona directament amb el con-

tingut de la història. L'activitat com a espia de Marlowe i també el seu teòric assassinat estan força ben documentats. L'autòpsia del seu cadàver no es va poder fer fins al 1825. En tot cas, crec que la meua novel·la no farà cap mal a Shakespeare, sinó més aviat al contrari: deixa constància de l'extraordinari valor de la seva obra.

—Fa tres anys va guanyar el Sant Jordi amb *El misteri de Berlin*, que també era protagonitzada per personatges històrics. Què tenen en comú les dues novel·les?

—A *El misteri de Berlin* m'interessava parlar de la relació sempre conflictiva entre el que és el poder i les expressions més populars de l'art, en aquell cas, d'una banda el nazisme i, de l'altra, el cinema, representat per Marlene Dietrich. Els nazis sabien que el control de les imatges podia ser més efectiu que els exèrcits.

«EL PERSONATGE INTERESSANT ÉS MARLOWE. LA VIDA DE SHAKESPEARE ÉS MOLT AVORRIDA»